

Bansfelighed tilbage for Hans Majestæt Kongen alligevel, en Bansfelighed, som jeg troer ogsaa vilde stille sig iveien for det Ministerium, som Hans Majestæt Kongen saaledes maatte erholde, og det er nemlig den, at Kongen behøver en vis Tiltro med Hensyn til de vigtige Ting, som endnu skulle foregaae. Krigen er ført, den er ført med Gode, den er endt; det var et vigtigt og langvarigt Værk; vi have derunder havt Himlens Bistand. Men der er et andet Arbejde tilbage, og det er Pacificationen, det er Ordningen af Forholdene. Troer man, at Pacificationen er endt, fordi de fremmede Bagonetter, der en Tidlang holdt en vis Deel af Landet besat, ere rykkede bort, saa feiler man meget. Det er naturligvis den indvortes Pacification, der er tilbage, den indvortes Ordning af Forholdene; den kan efter Sagens Natur — det er en Ting, som ikke behøver at udvisses — ikke ssee i et Dieblif, det er umuligt, og der behøves Tillid, for at den overhovedet kan ssee. Navnlig maa Kongen have Tillid. Man vil maaskee bebrejde mig, at jeg her nævner Kongen, og jeg veed vel, at man ikke i denne Sal skal tale om Kongen, men om Kongens Regjering. Men Kongen regjerer ogsaa udenfor Kongeriget Danmark; der er han souverain Konge, og ogsaa der behøver han Tillid og Ro og Fred, for at kunne fuldføre Pacificationen og den indre Organisation. Jeg troer, at der vil ligge store Bansfeligheder i Veien for Hans Majestæt Kongen i at udføre dette, hvis Tiltiden til ham svækkes. Tilskuere til, hvad der her paa Rigsdagen foregaaer, er der nok af; der er Tilskuere i vort eget Fædreland, i Kongeriget Danmark; der er Tilskuere i de øvrige Landsdele; hele Europa er Tilskuer; der er maaskee for Diebliffet ingen Rigsdagsforhandlinger i Europa, som i den Grad tildrage sig Alles Opmærksomhed, som netop den danske Rigsdags Forhandlinger. Man venter — det antages fra alle Sider og tør ogsaa forventes —, at Hans Majestæt Kongen, ligesom han har givet sin Villie tilkjende i Bekjendtgjørelsen af 28de Januar 1852, saaledes ogsaa vil føre denne sin Villie igjennem bona fide; men Alt, hvad der svækker Tiltiden til, at Kongen bona fide vil gennemføre sin Villies-

tilkjendegivelse, svækker Tiltiden til Kongen, og Discussioner, som her foresalde, Adresser, som her stilles, kunne let blive optagne paa en saadan Maade, som om det var deres Maal og Rigsdagens Hensigt at tvinge Kongen hen i en vis Retning. Det være langt fra mig at sige, at det er saa; tværtimod, det er min fulde Overbeviisning, at de ærede Forslagsstillere handle efter deres bedste Overbeviisning og i den redeligste Hensigt, at de, langtfra at ville lægge Regjeringen Bansfeligheder iveien, tværtimod søge at fjerne saadanne. Det er min fulde Overbeviisning, at, dersom, hvad jeg ikke vil haabe og ønske, Rigsdagen skulde beslutte sig til at antage en saadan Adresse, vil den være ledet af den samme patriotiske og redelige Overbeviisning, som man altid hidtil har fundet hos den. Men jeg siger, at alle de Tilskuere, som jeg før nævnte, som staae udenfor Rigsdagen, de kunde let bringes til at troe — og det vilde være skadeligt, om de bleve bragte til at troe det —, at man her søger at trænge Kongen hen i en vis Retning, medens Kongen netop behøver at være fri, for at kunne opnaae det Gode og det Ryttinge, som det er hans Niemed at foretage. Det vilde altsaa vistnok være i Landets Interesse, isald man undgik et Angreb paa Ministeriet af denne Natur, hvilket ikke kunde Andet end give et Stød ogsaa til Ting, som man ikke søgte at ramme; det vilde være i Landets Interesse, isald man havde den Tillid til Kongen, at han ikke vilde taale Ministre om sig, som vilde tilraade ham at forandre Grundloven eller foreslaae Bestemmelser, som stred mod det, man med Billighed kan haabe og med Rette fordre. Jeg troer, at Rigsdagen vilde stille sig i det sande Lys og bevare den Anerkjendelse, den virkelig fortjener og hidtil har nydt især under de skjæbnesvangre Krigsaar, dersom den forholdt sig taus og rolig under disse Forhold, og brugte den store Magt, som den har, og som det er udtalt paa et andet Sted at den har, og som ligger i Passivitet. Man har sagt: „Vi behøve blot at lade være at reise os, derved have vi knuust alt det Urigtige, som man kunde falde paa at tilraade Kongen.“ Det er vistnok en rigtig Tanke; Rigsdagen har denne Magt, denne Passivitet, denne Undladen af at reise sig, er tilstrækkelig,